

[Ministeren for handel, industri og søfart.]
telse af ordet „pension“. Det, der er ængstelse for, er, at man skal forveksle denne opsparing med forsikring, og det er klart, at i den ordning, der her er truffet af sparekasserne, er der intet forsikringsprincip, intet forsikringsmæssigt.

Noget andet er, hvad det ærede medlem også var inde på, at det er yderst prisværdigt at fremme opsparing med det specielle formål for øje at sikre alderdommen. Jeg har gennemlæst de pjecer, der er udgivet om sagen, og deraf fremgår ganske tydeligt, at det, man ønsker med disse pensionsopsparinger, er at dække et område, der ikke dækkes af generelle pensionsordninger. I individuelle tilfælde, hvor alderen er blevet for høj, eller hvor der er sygdom, så man ikke kan præstere den lægeattest, der skal til for at komme ind under en almindelig pensionsordning, kan der hjælpes gennem denne ordning. Der er ingen tvivl om, at der er mange, der ønsker netop at sikre sig ved opsparing overfor de vanskeligheder, der kommer, når man bliver gammel, og jeg tror i og for sig, det er heldigt, at der gøres en propaganda blandt folk for en sådan ordning. Det vil sikkert ofte gå således, at de penge, man får udbetalt, vil blive brugt til at købe livrente for. Pensionsforsikring giver absolut fordele fremfor pensionsopsparing, det er disse pjecer så ærlige selv at fremhæve, men den opsparing, der her er tale om, kan give visse fordele fremfor forsikringen, idet den stiller de pågældende friere end de andre. Men som sagt, en lovmæssig sikring af ordet „pension“ er der ikke i dansk lovgivning.

Johs. Christiansen: Som allerede fremhævet har jeg, hvad der iøvrigt siger sig selv, intet som helst ønske om at lægge spareviljen eller fordelagtige opsparingsformer sten i vejen, tværtimod. Mit spørgsmål tilsigter alene at skabe større klarhed over, hvor vidt visse sparekasser kan gå med hensyn til anvendelse af betegnelsen „pension“ i forbindelse med deres opsparingsformer, når disse dog ikke har med virkelige pensionsordninger at gøre. Jeg forstår nu, at pensionsforsikringsvirksomheden ikke nyder tilsvarende eneberettigelsesbeskyttelse som sparekassevirksomheden, men da dette nu er blevet oplyst her fra

folketingets talerstol, er formentlig alle vedkommende blevet gjort opmærksom på, hvordan forholdet er. Man kan måske beklage, at ordet „pension“ ikke er beskyttet i lovgivningen, men jeg udtaler det håb og den forventning, at man vil have lagt mærke til, hvad der her er blevet oplyst, og jeg takker den højtærede minister for svaret på mit spørgsmål. Det er naturligvis ikke fuldt tilfredsstillende, men det er jo ikke ministerens skyld.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kirsten Gloerfelt-Tarp* til justitsministeren.

Kan man snart forvente det i statsministerens åbningstale bebudede lovforslag om pengefideikommissers ophævelse?

Kirsten Gloerfelt-Tarp: I åbningstalen bebudede statsministeren fremsættelse af et lovforslag om ophævelse af pengefideikommissers. En sådan ophævelse har været forberedt i mere end 10 år, og det forekommer mig, at tiden måtte være moden dertil. Ved sådanne fideikommissers er det jo sådan, at formuen normalt tilfalder den ældste søn. Jeg minder om daværende statsminister Zahles udtalelse i 1919 om, at en sådan søn måtte næsten føle sig som en gøgeunge, der sparkede de andre unger ud af reden.

Kvinder er normalt sparket ud på forhånd, idet det er en undtagelse, at de kommer ind under pengefideikommissers; hvad enten de er enker eller døtre, kommer de ikke i betragtning.

Siden 1919 er det blevet almindeligt anerkendt, at ordningen er forældet. De fleste fideikommissindehavere ønsker ordningen ophævet, og det er blevet sagt mig, at justitsministeriet har fået mange ansøgninger om ophævelse af pengefideikommissers. Jeg vil også gøre opmærksom på, at det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen i landstinget under behandlingen af det nye grundlovsforslag den 5. marts 1953 udtalte, at tiden efter hans mening nu måtte være inde til at ophæve de bestående pengefideikommissers. Den tidligere regering, den nuværende regering og mange andre politikere ved, hvilke urimeligheder den gældende ordning stadig medfører.